

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Пловдив, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Радослав П. Радев

Недялка Д. Свиркова Петкова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20235300503330 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба депозирана от "Б. п." ЕАД против Решение № 4017/08.10.2023 г. по гр.д. № 6471/2023 г. Районен съд Пловдив, XI-ти гр.с., с което Заповед № *** г. на главния изпълнителен *** на "Б. п." ЕАД, с която е наложено дисциплинарно наказание "****" на Д. А. Р., работеща на длъжност "*****" в направление "*****" и и.д. „****“ на Регионално управление "*****" на „Б. п.“ ЕАД, е призната за незаконосъобразна и е отменена. С постановеният съдебен акт в полза на Д. Р. е присъдена сумата от 300 лв. – разноски по делото. Решението се обжалва като неправилно и немотивирано. Навеждат се оплаквания, че неправилно първоинстанционният съд е възприел, че задължението, за чието неизпълнение е наказана служителката, не било възложено на нея. Твърди се, че на ищцата е възложено изпращането на доклад до Дирекция „****“ със Заповед № *** г. и Заповед № *** г.. Контролът върху изпълнението на заповедите бил възложен на Р., но такъв не бил упражнен правилно и своевременно. Навеждат се оплаквания, че съдът неправилно е приел, че процедурата по налагането на дисциплинарно наказание съгласно чл.193 КТ не е спазена, доколкото от работодателят са изискани обяснения от служителката. Иска се отмяна на обжалвания акт, като вместо това въззивният съд отхвърли исковата претенция като неоснователна. Претендират се разноски, съгласно представения списък с направени такива.

Въззиваемата страна Д. А. Р., чрез процесуалния и представител адв. И. Н. оспорва

въззивната жалба като неоснователна, по съображения подробно изложени в отговора. Поддържа възражението си за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, доколкото в същата не се съдържа означение кога е извършено нарушението; твърди, че работодателят не е дефинирал самото задължение на служителя, за изпълнение на което е наложено дисциплинарното наказание, не са изяснени основни обстоятелства, релевантни за отговорността на служителката, поради което последната не би могла да се защити адекватно срещу сочените в заповедта нарушения. Моли да се потвърди първоинстанционния акт като правилен и законосъобразен. Претендира разноси съгласно представения списък с направени такива.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна имаща правен интерес да обжалва, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. След като са изчерпани контролните функции на въззивният съд, той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд, като взема предвид установените във въззивното производство новооткрити и новонастъпили факти./
В този смисъл е Решение №200 от 23.06.2015г. на ВКС по гр.д.№6459/2014г., четвърто г.о. ГК/

В конкретният случай обжалваният акт е валиден и допустим.

Първоинстанционният съд е сезиран иск с правно основание чл. 357, вр. с чл. 188, т.1 от Кодекса на труда. Безспорно е, че ищцата е била в трудово правоотношение с ответното дружество и че със Заповед № *** г. й е наложено дисциплинарно наказание "****" за нарушения на трудовата дисциплина, изразяващи се в неизпълнение на законни нареждания на работодателя, а именно: неспазване на сроковете за предоставяне на доклади за изпълнението на договори за обществени поръчки съгласно Заповед № *** г., изм. със Заповед № *** г. и Заповед № *** г., изм. със Заповед № *** г. В заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е посочено, че съгласно т.5.4. от Заповед № *** г., и Заповед № *** г., е възложено на лицето по т.3 от заповедите задължение за изпращане на доклад до Дирекция „****“, съдържащ информация за частично или пълно изпълнение на договори, основание за приключването им, справки, описи, отчети към договорите.

За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е приел, че атакуваната заповед за налагане на наказание е незаконосъобразна, тъй като ищцата е наказана за неизпълнение на задължение, което не и е било вменено; приел е, че

процедурата по налагане на наказанието по реда на чл.193 КТ не е спазена, тъй като в заповедта работодателят изобщо не е обсъдил обясненията, дадени от служителката; както и че от съдържанието на заповедта не става ясно кое конкретно нареждане на работодателя не е изпълнила служителката; не е доказано, че задължението не е извършено в предвидения срок, доколкото не е ясно кога изтича същият. По изложените съображения съдът е уважил иска и е признал заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „****“ за незаконосъобразна и я е отменил.

Пред настоящата инстанция не се събрани нови доказателства, поради което съдът постановява акта си на базата на събраните такива пред първата, като след преценката им направи следните правни изводи:

Спорът пред настоящата инстанция се свежда до това дали задължението за изготвяне на докладите до Дирекция „****“ са възложени на Д. Р. със Заповедите съответно от 01.06.2021 год. и 08.06.2021 год. Видно от съдържанието на процесните заповеди - т.5.4. на длъжностните лица по т.1., сред които не попада ищцата, е вменено задължение в петдневен срок, считано от датата на получаване на информация от лицето по т.3 (главния счетоводител) за извършване на последно плащане по договор, чрез ***а на регионално управление „****“, да изпращат доклад до Дирекция „****“. Изложеното обосновава извода, че задължението за изпращане на докладите е на лицата, посочени в т.1.1 до т.1.4, на които е възложен контрол по изпълнението на договори за доставка на природен газ със „С. Б.“ АД и „О. м.“ АД, но не и на ищцата Д. Р., в качеството ѝ на *** на регионално управление „****“. Действително в заповедите изрично е отбелязано, че изготвените доклади се изпращат чрез служителя на споменатата длъжност т.е. на ищцата е възложено да упражнява контрол по цялостното изпълнение на заповедта, но последната не е наказана за неупражнен контрол, а за неизпълнение задължение на служител да подаде доклад, чрез нея. Изложеното обосновава извода, че ищцата е наказана за задължение, което не и е вменено.

Отделно от горното с оглед наведените оплаквания в жалбата, следва да бъде отбелязано, че е предвидено докладите да се изпращат „чрез“ ***а на регионално управление „****“, но от така формулираното задължение, не става ясно какви са точно задълженията на ***а при изпращането на докладите и какви точно действия следва да извърши последният. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че задълженията не са ясно и точно формулирани, и от текста на заповедта не би могло недвусмислено да бъде извлечено в какво се изразява задължението на ищцата при изпращането на докладите. Изложените от жалбоподателя твърдения, че „чрез“ следва да се разбира като „с помощта на“, съдът намира за неоснователни, доколкото от една страна не се подкрепени с доказателства, а от друга – дори да се тълкува по този начин волята на работодателя, то не внася яснота относно конкретните задължения на служителя.

Неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателя, че изпращането на докладите е част от ръководството и контрола, които ищцата е била длъжна да извършва като *** на регионално управление „****“. Действително на последната е възложено общото

задължение да упражнява контрол по изпълнението на заповедите като лице, натоварено с ръководни функции, но с атакуваната заповед на работодателя, с която е наложено дисциплинарното наказание, служителката не е наказана за неупражнен контрол или за несвоевременно, или некачествено упражнен такъв, а за неизпълнение на чуждо задължение – неподаване в срок на изискуеми доклади по изпълнение на договори с доставчици на природен газ, което както вече бе посочено, не е попада в обема на нейните задължения.

Гореизложеното обосновава извода, че ищцата не би могла да носи носи дисциплинарна отговорност за неизпълнение на работа, която не и е била възложена.

Спори се между страните и по отношение на това дали е спазена процедурата по чл.193 КТ. Настоящият съдебен състав споделя направените от първоинстанционния съд изводи, че не е спазена процедурата по чл.193 ГПК, доколкото видно от доказателствата по делото, работодателят в заповедта не е обсъдил нито едно от възраженията изложени от ищцата, а необсъждането и невземането им предвид в заповедта за налагане на наказанието, представлява нарушение на разпоредбата на чл. 193 от КТ, ал. 1 Отделно от това настоящият състав намира за основателен довода на въззиваемата страна, че заповедта не отговаря на изискванията на чл.195 ал.1 КТ, доколкото липсва конкретна дата на извършване на твърдяното нарушение в заповедта. Действително видно от съдържанието на заповедта, в последната не е посочена дата на извършването на нарушението. Това обстоятелство - непосочване кога е извършено дисциплинарното нарушение, обуславя извода за незаконосъобразност на атакуваната заповед, поради липсата на обективен елемент на деянието.

Що се касае до оплакването, че не е доказано, че докладите по т.5.4 са изпратени от ищцата извън срока. Както вече беше отбелязано по-горе, в т.5.4. от заповедите, е предвидено докладите до правния отдел на „Б. п.“ ЕАД да бъдат изпращани от съответни длъжности лица, осъществяващи контрол по изпълнението на договорите за обществени поръчки, в петдневен срок от датата на получаване на информация за извършване на последно плащане по договора. От събраните доказателства, не би могъл да се направи обоснован извод как се изчисляват отделните срокове по приключване на договорите, нито кога е била подадена съответната информация от страна на главния счетоводител, на когото е възложено задължението за предоставяне на данните. Точният момент на получаване на информацията е от значение, тъй като от него започва да тече посочения петдневен срок за изпращане на съответния доклад. В конкретния случай, след като не е безспорно установен конкретен момент на подаване и получаване на информация за т.нар. приключване на договорите, не би могла да се извърши проверка дали лицето, на което е вменена задача по изпращането на докладите, е извършило това в срок.

Гореизложеното обосновава извода, че наложеното на ищцата наказание се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Първоинстанционния съд е достигнал до правилни и законосъобразни изводи, поради което обжалвания акт следва да бъде потвърден, а жалбата като неоснователна – оставена без уважение.

С оглед изхода на спора, на въззиваемата страна следва да се присъдят разноси пред въззивната инстанция, представляващи договорен и заплатен адвокатски хонорар в размер на 300лв, съгласно представения Договор за правна защита и съдействие от 16.02.2024 г .

Мотивиран от гореизложеното, съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4017/08.10.2023 г. по гр.д. № 6471/2023 г. на Районен съд Пловдив, XI гр.с.

ОСЪЖДА "Б. п." ЕАД, ЕИК: 121396123, с адрес: гр. София, ул. „Акад. С. Младенов“ № 1, бл. 31, да плати на Д. А. Р., с ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, чрез адв. И. Н. сумата от 300 лв/ триста лева/, представляваща направени разноси пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____